

Лис Микита

САТИРА • ГУМОР • КАРИКАТУРА •

Наш Бальянс

за 1948 рік

Шановні читачі, дозвольте, що ні-
[ні,
Як звичай наш велить і чесне ру-
[комесло,
Ми книги візьмемо із лисячої
[скрині
І скрутимо бальянс, простий як пе-
[ревесло.

Бо вже буде рік, як майстер
[Лис Микита
В широкий світ пішов, лишив свої
[хороми.
В каламарі нераз змінятсь око-
[вита,
Де мокли, замість мух, самі крап-
[ки і коми.

Щоправда, цей бальянс робити нам
[незвично
(Бо що за книговод з надворного
[піїти)?
Ось до бальянсу вступ щось вий-
[шов патетично,
І патетично теж нам треба далі
[пріти.
Пішов Микита наш — і нагострив
[свій слух — і
В мандрівку він узяв перо нове за
[вухо.
І жартома, йдучи, робив вола із
[мухи,
А часом, вперекір, вола змінив у
[муху.
І взагалі, що він робив — усім
[відоме
(Це знає люд малий і знають
[проміненти),

В солом'яний вогонь не підкидав
[соломи,
Хоч радо дурням всім давав нові
[патенти.

Микиту знають всі — бо якже
[і не знати,
Як багатьом нераз солідно зрідла
[міна,
І не один не міг, почувши правду,
спати,
І не одна губа аж звисла по
[коліна.

Хоч не політик він, та політичні
[справи
Для нього не чужі (такі вони і
[досі),

Він завжди відрізняв свиню й
[осла від пави,
І комбінатора пізнав якстій по
[носі.

Та приятелів він придбав собі
[чимало,
Найбільше серед тих, що мають
[тільки свиту,
Бо не для всіх важні лиш

[ковбаса і сало
І не для всіх мета: коби лише
[хорито.

Такий оцей бальянс, — хоч можна
[ще багато
Позицій віднайти між книгами
[Микити.

Та вистачить і це — тепер зайдім
[у хату,
Бо варто цей бальянс водою хоч
[попити.

Бабай

В РІЗНИХ ПО-РІЗНОМУ

— Коли мій чоловік виїздить з дому, я завжди відчуваюся дуже нещасливою. Чи ти можеш собі уявити, як би тобі було, коли б твій також мусів так часто виїздити?

— О, я собі це дуже часто уявляю, але мій, на жаль, сидить стало дома...

*

ПРИ НАГОДІ

— Та п'яністка з таким відчуттям грає ці старі пісні, що чолові-

кові, мимохіть, нагадується минуле...

— Гм, то може при тій нагоді ви нагадаєте собі також за тих п'ять тисяч, що ви в мене колись позичили?..

*

МІЖ ШОТЛЯНДЦЯМИ

— Що, ти вчишся читати письмо сліпих? Пощо воно тобі, коли ти не сліпий?

— Бачиш, я люблю вечорами довго читати, а хочу щадити світло!

ЄДИНА ЩАСЛИВА КРАЇНА

Нехай хто говорить, що хоче, але ніде на світі нема таких щасливи людей, як в СССР! Бо ніде у світі немає стільки причин до радості, що там. Подумайте тільки:

Прийшов до крамниці цукор — радість! Продають мануфактуру — радість! Одержав кімнату на мешкання — що за втіха! Ще тебе не арештували — яке щастя! І т. д., і т. д. Та це все тільки, так би мовити, „приватні“ радощі. А скільки буває ще державних радощів! Підписуючи державну позику — радуєшся; перевиконуєш п'ятирічку — шалієш з радощів; посадили на три місяці за „прогул“ — тишишся, що не заслали; заслали на Соловки — радієш, що ще не розстріляли; а розстріляли — радієш, що нарешті позбувся того всього!..

Оттак радість! Від колиски — аж поза гріб: сама радість...

*

КОРОТКІ ІСТОРІЇ

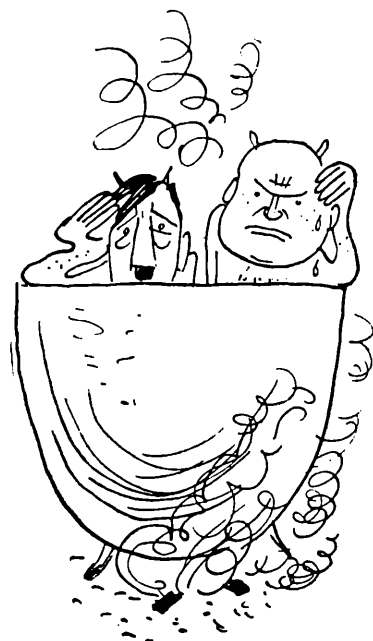
„Ми хочемо мати „Українську Трибуну“ — заявили бандерівці і — відмовили передплату...

*

„Носив вовк, — понесли й вовчука!“ — сказав собі в неділю вранці Которович.

*

„А я маю „Час“ — заявив ред. Ільницький.

— Таки цього року не прийшов!
— Може на другий рік прийде?..

Рік минув

— Кажете — минув? .. Гм, то є так, пане Репета: ніби — минув, ніби — не минув.

— А чому ж то так є, прошу я вас?

— Бачите: в усіх людей і народів в цілому світі — минув, і люксторпедою його не здоженеш, а наш, церковний, греко-католицько-православний — ще триває.

— Бо ми, прошу я вас, українці, завжди так, як не люди. Пізні Івани, та й годі. Так собі нераз мітикую: може це той припізнений календар спричинив, що ми у всьому так відстали: і з літературою, і з політикою, і з будовою держави...

— Пане Репета, в таких припадках календар не рішає. Ви беріть для прикладу жидів: вони відстали з їхнім календарем від світового не на два тижні, так, як ми, а на кілька тисяч років, а проте вже сьогодні мають свою державу! А ми?..

— Дорогий приятелю, не штука вбити крука... Як би ми мали в Америці стільки банкірів і мільйонерів, як жидають, то і ми виторгували б щось для себе на міжнародній торговиці! А в нас, прошу я вас, хто?.. Самі погребники...

Х— А пропо фармерів: чи ви вже післали новорічно-святочні бажання друзям-буряківцям до Манітобі?

— Власне ці бажання, пане Репета, це для мене справжній „камінь предковення"... Вже там календар я залишив би такий, як є, бо навіщо давати русинам ще одну причину до сварки, — та от відносно бажань, я маю поважні застереження! В цій матерії я був би проти звичаїв і традицій та пішов би на радикальну реформу!

— Виязичітьс ясніше, дорогий приятелю.

— Пане Репета, ви мені, хіба, не заперечите, що ціла дотеперішня бажальна система ганебно провалилася! Головний її дефект лежить у тому, що з того всього, що ми собі бажали — нічого досі не сповнилося.

— Наприклад?

— Пане Репета, полиньмо трошки в країну споминів і пригадаймо собі, наприклад, минулорічну Маланку... Заля Таборового Театру, шум, гамір, метушня, фестони, лямпіони, воскована підлога, пані — в довгих сукнях, панове — в довгих маринарках буфет, джас-оркестра і так далі. Нагло оркестра грає туш, гасне світло, годинник б'є дванадцятку... Сталося! Прийшов!... Знову світло на залі, деяке замішання, охи, ахи, обійми, рукостискання, ну, і, очевидно складання бажань. І що ви тоді чуєте, пане Репета? Яка фраза найбільше втискається вам до вух?

— „Дай Боже наступний рік зустріти в Рідному Краю!”

— О, власне! „В Рідному Краю”, „на Україні”, „в Батьківщині”, вже там, у самій формуляції, можуть бути маленькі відхилення, але загальний тонус — той самий: всі їдуть додому!.. Але так, сперегодя, коли вже цей і той перетерся через буфет, — тоді вже декого не вдоволяють такі імлісті узагальнення, як — „на Україні”, чи „в Краю” і так далі. Подають щораз точніші окреслення місця і часу. Наприклад — чуєте: „Ну, пане меценасе, але вже другий Новий Рік напевно зустрічаємо у Львові!” Або: „Ну, Іван Галактіонович, дай Бог зустрічати той рік у Золотоверхому Києві!” А Іван Галактіонович покvapно додає: „На Софійському майдані!” Ще за якої пів години місце чергових новорічних зустрічей пересувається з столиці на провінцію. Там уже хтось гукає: „... в Тернополі, інший — в Полтаві, в Перемишлянах, Золотоноші, Куликові, Пацикові і так далі. Мало того, пане Репета, бо ще за якийсь час ви чуєте, що люди вже себе „про футуро” саджають на відповідні посади. Команданта табору облягла хмара референтів і гукає: „Пане голово! За рік ми хочемо вас бачити на становищі президента Міської Ради м. Львова!”. Ну, і що їм зробиш?.. А в голову Т-ва Комбатантів умовляють, що через рік він обов'язково мусить бути Командантом Київського гар-

нізону... Всі військові чини гладко і без перешкод авансують зразу по три шаржі вгору, а вже цивільна братія — то так, без розбору, вивіндовує себе на щонайвищі пости!

— Самособою розуміється, дорогий приятелю, так воно мусить бути, цього вимагає святочний настрій і витворена атмосфера. Як би воно виглядало, прошу я вас, як би ви побажали вашому ближньому: „Дай вам, Боже, пане Ікс Иписильон, зустрічати черговий рік на посаді коритника чи поплентача?...”

— Власне, та атмосфера, пане Репета, вона, очевидно, степенується та емоційно зростає рівнобіжно з ліквідацією буфету і так далі. Вже, наприклад, коло третьої-четвертої над ранком, борони вас Боже побажати комусь: „за рік у Львові”, бо цей хтось готовий це потрактувати як особисту й національну зневагу. „Що, — скаже, — за рік?! Пане ласкавий, протверезітьс, що ви говорите?! Я клянуся вам і запевняю вас словом чести, що найдалі за три місяці ми оба сидітимемо при столику „Під крученими стовпами” і питимемо горілку!.. В березні вибухає війна, триває два тижні, большевиків розбивають в пух і прах і ми з парадом їдемо додому!.. Ще ваш приятель не скінчив віщувати, як другий пророк уже його переліцитував: Не за три місяці, а за місяць!.. А золота студентська молодь в такому настрій, якби вже завтра мала їхати... Лунає похідна пісня: „Хлопці підемо, боротись за славу, наша сотня вже готова”, і так далі. В такій атмосфері — очайдуха, що посмів би мати якісь сумніви щодо цього, — розрайцована публіка готова злінчувати!

— А так, прошу я вас, готові з дядька зробити вітрак...

— ... Ну, а кінцевий ефект такий, що ціла та новорічна „їзда додому” в більшості випадків кінчиться... їздою до столиці Латвії, а в нормальному порядку речей — до ліжка і так далі. Потім приходить малий „кацен'ямер”, трохи несмаку, спліток і обмов, а там — сіре, діпівське життя котиться далі втертим руслом... За місяць-два ви бачите, пане Репета, що кандидат на голову Львівської Міської Ради — сапає буряки в Манітобі, командант київського гарнізону — загнавс аж до Вене-

суелі, а той гарячий патріот, що за три місяці обіцяв вам фундувати горілку „Під крученими стовпами” — поїхав до Австралії ловити вужів і страшити крокодилів... А такі, всіма забуті і нікому непотрібні люди, як ми — будемо далі снуватись поміж бльоки і застоювати черги за зупою...

— Йой, дорогий приятелю, ви — як той Азазель, темний демон, вічно кричите та кричите і сієте зневіру в скитальських серцях! А що нам, прошу я вас, кінець-кінцем, залишилося, як не та іскорка надії в здійснення наших задушевних мрій? Ви ж знаєте, що — „без надії сподіватись” — це наше національне гасло.

— Та добре, пане Репета, я проти цього гасла не виступаю, я маю конкретний план, дуже скромний: зреформувати наші новорічні і святочні бажання! Мусимо перехитрити нашу Долю, наше призначення! Досі Доля не була нам ласкава, а це тому, що ми занадто накидались їй з нашими претензіями і домаганнями. А людська Доля — химерна. Як жінка: все любить робити наперекір! Тож ми пускаймося на хитрощі: що інше бажаймо собі в душі, а що інше — на словах... Наприклад, я зустрічаю вас на Новий Рік і в душі міркую: Ой, дай мені Боже через рік стрінути пана Репету в Перемишлі на Францисканській вулиці... Але в голос кричу: Ну, пане Репета, дай нам Боже на той рік зустрітись в Аргентині!.. Або в Парагваю... А ви мені відповідаєте в подібному сенсі... І хто знає, пане Репета, хто знає, — може тоді якраз обернеться комета хвостом і химерна Доля сповнить нам те, чого ми собі голосно не бажаємо?..

— Окей, дорогий приятелю! Отже — домовились: надходячий Новий Рік — зустрічаємо зреформованими бажаннями!

Ікер

НЕОЧІКУВАНА ВІДПОВІДЬ

Молодий учитель читає учням речення, а вони мають доповнити останнє слово.

- Сфінкс має очі, але не може...
- Вачити — кричать учні.
- Має вуха, але не може...
- Чути — доповнює кляса.
- Має ніс, але не може...
- Вичистити його! — регоче кляса

НЕБЕЗПЕЧНА ПАПУГА

В советському секторі Берліну одному німцеві втекла папуга. Він голосить про це на поліції, але зразу ж застерігається:

— За її слова, що стосуються політики, не беру жадної відповідальності! Щоб вона не говорила — це її приватна думка!

СТАВАЙТЕ

ПЕРЕДПЛАТНИКАМИ

ЦІКАВЕ

В СССР до малого містечка приїхав закордонний турист і питає, чи може побачити щось цікаве.

— О, так! — відповідають йому. — Ось хоч би ця лавка під пам'ятником Сталіна!

— Чому? Хіба на ній сидів колись Сталін?

— Ні, але ось уже два місяці зима, а її ще не порубали і не спалили!

ПРО ЗРАДЛИВУ ШЕХЕРЕЗАДУ ВІДВАЖНОГО ТЮТЮ та про те як ЗРАДА ВЕРТАЄ ЛЮБОВ

(Подражаніє Боккаччіо)

Років з десять тому у нас на Слободці проживав один чоловігa — Хома Трохимович Тютя. За професією він був кравцем і нічим особливим не відзначався. Хіба що мав красуню жінку. Тоді переповідали, що вона була з татарів, і, що Хома Трохимович іще замолоду, як десь був на курорті, викрав її в одного татарина. Словом, таємниця, де Хома Трохимович викрав таку кралю. Жили вони не багато — не бідно. Тютя шив штани за штанами, і з того жили. І може так би й віку доживала Тютіна Шехерезада, світу за тими штаньми 'не бачучи, як би... посусідству з ними не поселився один собі пожежник — Іван Іванович Гладун. Це був кріпкий чоловічина, що однією рукою міг „вижимати" пожежний шланг. А треба сказати, що Хома Трохимович мав одну, нічим не перебориму, слабкість. І цією слабкістю були карти. Десь за Слобідкою проживав Тютін приятель, з яким він часом сходився як кажуть, на преферансик, чи ще на якусь там хобобу. Звичайно, це траплялося, коли у Тюті не було спішних замовлень, або під вихідний день. Це добре знали і Вера (так називалася Тютіна жінка) і пожежник, якого в присутності чоловіка Вера іменувала „симпатією". Симпатія, то й симпатія, само-собой, що проти симпатії Хома Трохимович нічого не мав проти. Однак, усе це тільки вступ до того, про що хочу вам розповісти. Це трапилось перед неділею. Як тільки Хома Трохимович, захопивши нову колоду карт, відправився до свого колеги, Вера підняла фіранку в третьому вікні, яке від себе добре міг бачити Іван Іванович. Не треба вам пояснювати, що це у них був умовлений знак. Справді, не проминуло й п'яти хвилин, як пожеж-

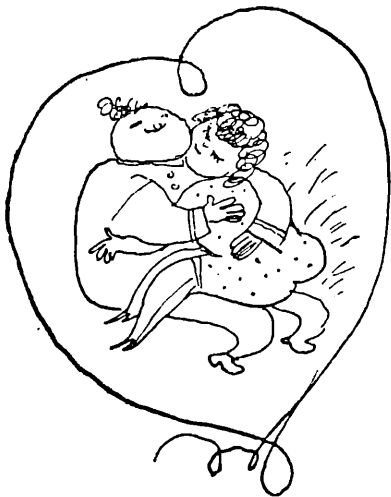
ник, поголений і напудрений, був у Вери, а Вера в пожежника на колінах.' Все це, зрештою, не первина, ані для неї, ані для нього і все це могло кінчитися (як і завжди) приходом стомленого Хоми Трохимовича і розмовами про останню пожежу в місті, що її погасив Іван Іванович, або про останні штани, що їх пошив Хома Трохимович начальнику депо Київ-другий-товаровий... Але цим разом Іван Іванович був більш, як він казав „влюбльоний", а Вера менш, як вона казала „непреклонна". Словом Іван Іванович став у-

мовляти Веру, щоб вона пішла до нього на квартиру, а Вера на пальцях почала доводити йому всю безглуздість такого необережного кроку. Вона сказала, що буквально кожної хвилини може вернутися Хома Трохимович, і, що він ніколи в житті не простив би їй такої зради, що Хома Трохимович у неї самих суворих правил, хоч сам колись її викрав. На це пожежник відповів, що вже одинадцять година, і, що Хома Трохимович напевно програє і захоче відігратися, що це триватиме щонайменше три години, що можна про всякий

випадок погасити світло і Хома Трохимович, повернувшись, думатиме, що вона вже спить в своїй спальні, і не захоче її тривожити, що вона ж сама оповідала, що Хома Трохимович не любить її тривожити, коли приходить пізно і в програві. На це Вера відповіла, що інколи, особливо ж, коли Хома Трохимович у виграві, він її таки любить тривожити. На це пожежник став доводити, що цим разом Хома Трохимович „наверняка" програє, бо він цілий день мучився над лицюванням піджака, що йому нарочито дав Іван Іванович, і, що йому, тобто Іванові Івановичу, відомо, що Тютін партнер сидів увесь день без роботи і тепер має найсвіжішу голову на ціду Слободку, що, напевні, можна погасити світло, а на ліжку під ковдру покласти щось таке, щоб могло нагадувати Веру... Остання пропозиція дещо захитала Верину непохитність, і вона спитала, що, на його думку, могло б нагадувати її... На це пожежник сказав, що на його думку, вона скидається на манекен, що стоїть в Тютіній кімнаті. „Особенно хвігурою" — сказав пожежник. Проти манекену Вера нічого не мала проти, і вони на цьому порішили. Пожежник кинувся відкручувати з триножника манекен, а потім разом з Верою вони перенесли його до спальні і поклали на ліжку. Вера накрила манекен ковдрою. Тут, власне, кінчається перший розділ мого оповідання, і починається другий — присвячений Хомі Трохимовичу Тюті. Треба сказати, що гра Хомі Трохимовичу випала якнайкраще, і, проходячи сонними провулками Слободки Хома Трохимович посміхався. Він згадував сьогоднішню гру і аналізував кожний свій хід і хід свого партнера. Проаналізувавши гру, Хома Трохимович подумав, що от тепер

друга година ночі, що він, як тільки прийде додому, одразу відправиться до Вери в спальню, що він зашчасливий, щоб не поділитись своєю радістю з Верою, що він сьогодні зашчасливий, щоб спати на холодному дивані. Ну, а далі Хома Трохимович почав таке думати, що, може заставило б почервоніти і самого Івана Івановича, який, що не кажіть, звик їздити на червоній машині... Ключ, як і завжди в подібних випадках, висів на ниточці з третього вікна.

Вера завжди пам'ятала вивісити ключ. Хома Трохимович відімкнув двері і пройшов до спальні. Не вмикаючи світла, тихо навшпиньки, він підійшов до ліжка і, стараючись по змозі не робити зайвого шороху, почав роздягатися. Він поспішав, але гудзики чомусь ніяк не хотіли розстібуватися, і тоді Хома Трохимович вирвав їх з нитками. Він подумав, що зрештою, невелике діло, завтра попришиває. І от, коли він, піднявши ковдру, доторкнувся до Вери, його пройняло таким жахом, що він відскочив від ліжка щонайменше на три кроки. Вера була мертвецьки холодна і тверда. Якусь хвилину Хома Трохимович тільки торопив очі і ковтав слину, а тоді навпомацки схопив допіро скинуті штани і швидко, нікуди не попадаючи, почав одягатися. Так-сяк натягнувши штани, він прожогом кинувся з хати на подвір'я. Тут він стояв якусь мить нерухомо і ніяк не міг зібратися з думками. Перша ідея, що стукнула (так, так, — стукнула!) йому до голови, була — негайно розбудити пожежника і вже разом щось вирішити, щось робити, кудись бігти, рятувати... Але по всьому судячи, пожежник міцно

спав і не поспішав відкривати двері нічному непрошеному гостеві. Проте, якщо ми припустимо, що він і не спав, то ми також можемо догадуватись, що цим разом пожежнику поспішати було нікуди. Обережно привідслонивши фіранку, пожежник мовчки спостерігав грізні, як йому здавалося, рухи Хоми Трохимовича. Вера сиділа на пожежниковій постелі і, шльохаючи носом, трусилась усім тілом. Правду кажучи, вона ніколи не була такої високої думки про свого чоловіка. Подумати тільки, що за рішучість, яка лють! Тигра просто, а не Тютя! Пожежник був їй тепер до нуди противний, і вона думала, що він нечесний боягуз, не має крихти мужності відімкнути двері, а, як злодюга, в самих підштаниках підглядає... І Вері з розпачі хотілося кусати власні лікті. Тим часом Хома Трохимович покинув безцільне стукання й кинувся з двору. Друга ідея, що грюкнула його по голові, була — негайно побігти до лікаря Назаревського, якому Хома Трохимович минулого року пошив два халати. Хома Трохимович біг вулицею і думав, що як це він одразу не догадався побігти до Назаревського, тим більше, що в подібних випадках в першу чергу треба кликати лікаря, а не пожежника, і, що коли на Вері немає ще трупних плям, то все ще можливо... Впорскування певної дози камфори піддержить серце, а відповідні рухи розгонять кров, і вона житиме... І Хома Трохимович, може вдруге після того дня, коли вони були вперше разом, відчув, яка вона йому дорога і незамінима... Навіть чутки, що Назаревський дере немилосердно, не могли зупинити Хоми Трохимовича, і він, добігши до лікарських дверей, з усією енергією почав стукати. Але скільки Хома Трохимович не добивався, дверей йому так-таки й не відкрили. Спочатку розбуджений лікар лаявся, сморкався і кричав, щоб Хома Трохимович прочитав, що у нього на дверях написано, і, що, коли там чорним по білому стоїть, що ночами прийому немає, то це відноситься до всіх, а в тому числі й до таких свиней, як

Хома Трохимович. А коли Хома Трохимович став доводити, що тут ніким не передбачений випадок, а може й вбивство з метою пограбування, старий сказав, що в такому разі нехай Хома Трохимович біжить в міліцію, і взагалі забирається під три чорти і не заважає людям, які й так цілий день на ногах, спати. Чим ближче Хома Трохимович наближався до району міліції, тим більший проймав його жах. Справді, це справа міліції, все тепер ясно — „вони” виломали двері з чорного ходу, ввірвались до спальні, Вера почала кричати, кликати на поміч, а цей ідол так спить, що його не те що жіночим криком, а й чоловічими кулаками не добудиться. Пожарна морда! Тут кінчається і ця частина мого оповідання і починається остання — фінальна. Коли Ванька, начальник району міліції дав наказ трьом заспанним міліціонерам „оціпити дом”, Хома Трохимович не витримав і вібруючим голосом запитав — для чого?.. А то для того, — сказав Ванька, — що в таких випадках предосторожність ніяк не лишня! Ванька розстібнув кобуру і дістав наган. По тому сказав Хоми Трохимовичу слідувати за ним. Вони пройшли до спальні і Ванька сказав увімкнути світло. На ліжку, само-собой під ковдрою, лежала... Вера... Жива Вера! Жмурючи від різкого світла очі вона майже щасливо посміхалася до Хоми Трохимовича. Думаю, що після такого фіналу не варто вам розповідати про Ваньчин гнів і матюкальну лірику трьох міліціонерів. А от не умовчу, що манекен стояв на своєму місці, щоправда, може трохи затуго привинчений до свого триножника.

Олександр Смотрич

**Зголошуйте нам адреси Ваших
знайомих, що емігрують із
Німеччини!**

СМІЙСЯ З ТОГО

Хоч ти, брате, хату втратив,
Фабрику, крамницю, поле
І як перекотиполе
Ніде місця не загірєш
Й відгадати не умієш
Де й коли діб'єшся свого —
Смійся з того!

Хоч тобі в дорозі бомби
Вбили любу твою тещу
І, як злі язики плещук,
Попалили всі девізи
З посагу і з твояго —
Смійся з того!

Хоч не маєш дядька, брата
Десь в Америці, в Канаді,
Що тобі післати б ради
Афідавіт і пакунки
У потіху на фрасунки,
Не роби собі нічого —
Смійся з того!

Хоч тобі кохана жінка
Шепче в вухо кожну днину,
— Від гороху я загину,
А без масла я пропаду
І без кухні не дам ради
Й не спечу тобі нічого —
Смійся з того!

Хоч ти з'їв би з апетитом
З часничком ковбаску, шинку,
Гуску, качку, телятину,
Але маєш без перерви
Завсіди по пів консерви,
Не роби собі нічого —

В РЕСТОРАНІ

На загальне здивування поважний промисловець прийшов на обід в товаристві своєї машиністки. Товариші не дали йому спокою, доки він не вияснив ситуації.

— Сталось це так, — почав він — в першій годині я завважив, що дівчина не пішла на обід. Думаючи, що вона не знає коли обідня перерва, я запитав її: „Чи ви вже по обіді, панночко?“. На це дівчина почервоніла і промимрила: „Але ж дуже дякую, за хвилину буду готова“. І була.

*

ЧИ НЕ ТАК

Спліткар, це той, що говорить тобі про інших; нудяр, — що розповідає про себе, а надзвичайно цікава людина, — коли говорить тобі про тебе!

ВИРІВНЮЙТЕ

ЗАБОРГОВАНІСТЬ

... А Бурмило той упертий
Вперся конче мед ізжерти!...

ПОЛІТИЧНІ ТРЮКИ

Сербський політик Пашіч давав інтерв'ю одному журналістові. Коли під час розмови до кімнати увійшла його дружина, він представив її журналістові:

— Моя дружина — Міліца.

Після відходу журналіста дружина питає:

— Чому ти представляв мене „Міліца“, коли я називаюся Дюрдіна?

— Бачиш, — відповів Пашіч, — коли він писатиме статтю, то напевно згадає і твоє ім'я. Коли стаття не відповідатиме моїм плянам, я заявляю, що це все видумане, включно з ім'ям моєї дружини! І це напевно всіх переконає!..

В СУДІ

Судять цигана за те, що не виїшов в колгосп до праці.

Суддя: (до цигана) Скільки маєш років?

Циган: Та, пожив всього лиш тридцять.

Судя: (з обуренням) А чого це в протоколі записано, що маєш 35 років?

Циган: Так, п'ять років був у колгоспі.

*

КОНЕЧНЕ ЗЛО

— До лиха! Завтра мушу бути на шлюбі, а так не люблю тієї пари!

— То не йди!

— Та мушу, бо це мій власний шлюб.

ПАТРІОТОВІ

Вітай, герою, що живеш між нами,
Що вірно мучишся за свій народ!
О, важко жити з тридцяти

клунками

І мати тисяч кількасот
В доларах, фунтах і марками!
Ти патріот, ти патріот!

Твій клич — себе фізично зберегти!

Тепер, коли горять світи,
Коли немає іншої мети,
Лиш: смерть або перемогти,
Ти хочеш, знаємо, себе фізично зберегти.

Ти — України пуп!
Про це ти трубиш в сотні труб!

Нехай земля викочується дном,
Хай небо падає в кусках,
Тобі, щоб сісти за столом
З нахмареним, твердим чолом,
Мов цілий світ в твоїх руках,
Бо ти суддя поміж добром і злом!
Чолом тобі, чолом!

О, скільки ти сказав промов
Про честь, і героїзм, і кров,
А нишком міркував щодня:
„Щоб залишився я здоров
Ну, і моя сім'я”.

Скажи, герою, о скажи сьогодні,
На чому ти і скільки заробив з
руки?..

Мовчиш? А може ти бува голодний?

А може ліжко давило м'яке,
Коли ти випив по вечері каву
І марив про вождівську славу!

О, патріоте в десятках облич,
Політику від тисячі питань!
По тобі вдарить, наче „божий бич”,
Останній день змагань!
Де ж дінеш ти своє майно?
Що лишиться з твоїх кімнат?
О, лишиться тобі одно:
Ім'я — псубрат!

Бабай

БАВАРСЬКИЙ „ЮБЕРМЕНШ”

НА ВЕЧОРНИЦЯХ

— Бачите, за цю сукню, що маю на собі, я заплатила моїй кравчині тільки першу рату!

— І тому, мабуть, ви й одягнули сьогодні тільки першу рату!

*

ЙОГО ЗАВДАННЯ

Адвокат: Тільки кажіть мені щирі правду. Я мушу точно знати, як воно дійсно було!

Клієнт: Та я говорю правду, а крутити, пане докторе, то вже ваше завдання...

ОЧИТАНИЙ

— Продайте мені якусь книжку для мого 15-річного сина.

— Купіть „Трьох Мушкетерів” Дюма.

— Добре. Що коштують?

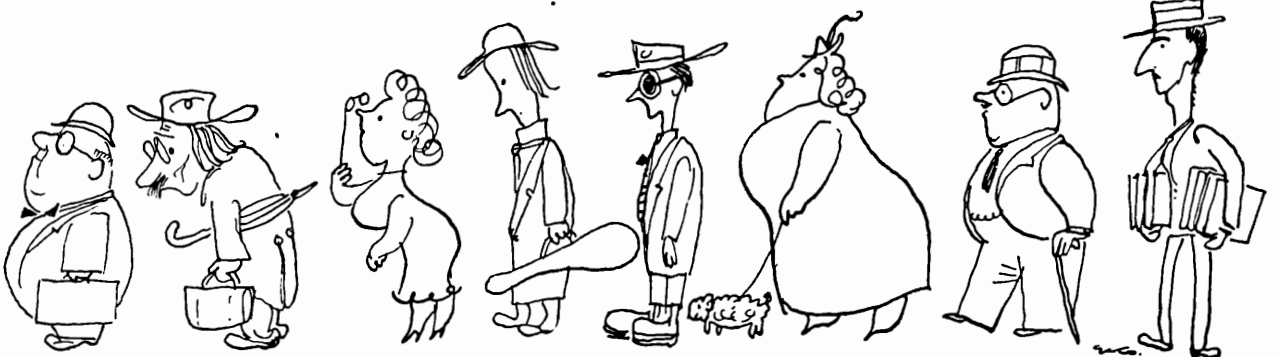
— Дев'ять марок.

*

— Прошу лікарство на поріст волосся.

— Прошу. Вам яку пляшку: велику, чи малу?

— Прошу малу; не люблю надто довгого волосся.

ПЕРШИЙ ТРАНСПОРТ ФАРМЕРІВ ДО США

ЛИСТІ

наша ^{до} посла
Стаха Євоніва

Чесна Еліто!

Богу декувати йкос мні-венци допхалисмо до кінце року. Ніби ще не цалком, бо в нас рахусе се подвійно: раз піршого січня, а видтак ше раз, на штірнацетого. Таку вже маїмо притексію в Пана Бога і кужний українець мос бказію два рази си впити: раз на Сильбестрі, а другі раз на Маланки. Дома вже було добре і прахтично, али на міграції нираз ни добре, бо кристенин випити не має за шо і биз того дубельтово туск маї тай подвійно се мучит. Ви си там гігноруете при Національній Раді, то взели бисте з собов ше пару талігентів тай пішли бисте до наших біскупів у телігації, би нам йден новий рік, а з ним тиж йден календир відписали. Найби було і в нас гі в цілій Гевропі!

А цисте чули жи йкас нова партія си втворила?Звеси йкос дивно: „Союз інкрустаційних сил України”. То ведлуг того, жи неміск політики мают си затруднювати інкрустаціями, тай різбленими касетками, тай албумами. Тай цілий йих програм то си зачинают від Бога, а кінчит чи на касетках. То ніби наші гуцулія маї бути горою, тилко не вирозумію, чьо в цесім програмі написано, жи ца бізпартійна партія маї перти до такого, жи на світі маї панувати людина. Відав є такий наріг дес на світі, жи над ним пануют коні, або бики, або й свині, вібачсьте. Єк бим знав, де то таке си водит, то спровадбим туди свого конє, бо бестіон такий мудрий, жи мігби бути президентом. Й так нима го чим годувати тай си дурно на міграції марнуї. Тай ше ми си в цесі програмі ни сподобало, жи маї бути мус на бизпартію. Навік мілістри то си мают з партій віписати. То так віходит, жи ек до тепер був мус на партії, так типер маї бути мус на бизпартії. Ніби всьо файно, али я маю запідозріне, жи під цесім Інкрустаційним союзом законспірувало си УНДО, бо далі в програмі ек бик стоїт, жи всьо маї бути димократично і всем маї пра-

вити прэзидент. Вінюхайте цесу справу добре, бо таки відав там се УНДО сховало і такого блахмана пускаї, жиби гитманців з другої флянки взети під тромильфаїр. Бо ек би ни коні і ни касетки, то решта всьо штимує так гі в ундівскім програмі. Але ведлуг каситок, то відав пан Горбачевські, жи цесом партійов керує, такий си в Унді вімовив, бо він маї фабрику з касетками, тай рад би, жиби му попри політику касетки і албоми ліпше си розходили. Так ми си всьо того відає, а Ви цисте

будете ліпше знати, тай ніс масте ліпший від мене, би цисте добре вінюхати.

Більше не пишу, бо трохи нездужію, жи фурт оклад биру на голову, а всьо биз мою жону, жи мне вчора на сило до баїрів післала, би шос вімінети на света. Али цисте Вам достументно вопишу в календарі „Лиса Микити”, то си го купіт тай цалу сторію прочитаїте.

Гриц Зозуля

ХАРАКТЕРНІСТЬ

— Чекай, я вже забув скільки тобі, власне років.

— Двадцятьодин.

— Та пожди! Здається мені, що три роки тому ти мені казала, що маєш двадцятьодин?

— То що з того? Ми, жінки, як раз щось скажемо, то вже того тримасмося!

СОВЕТСЬКА АТОМОВА БОМБА

З РИСУНКІВ МАЛОГО РОМЦЯ

ГУМОР ДЛЯ ДУРАКІВ

— Яка є різниця між фортепіаном та соловейком?

— Не знаю.

— Прив'язати соловейка за ніжку при допомозі шнурка до ніжки фортепіану. Опісля взяти ножички і перетяти шнурок. Що полетить, то буде соловейко, а що зістанеться, то буде фортепіан.

— Що це є сітка?

— ?

— Це є дірки, пов'язані шнурками.

— Васильку, якщо принесеш мені один-два волосочки з голови твоєї сестрички, то дам тобі марку

— А як даєте десять, то принесу вам цілу перуку!

Підслухана розмова між двома студентами на останній виставці в Регенсбурзі:

— Слухай, а що це є вітраж?

— То ти цього не знаєш? То ж шибга, вибита кольоровими камінцями!

*

ТАКИЙ ЧАС

— То ти так додому приходиш? Дивися, як ти на ногах хитаєшся!

— Видиш... тепер нічого нема певного; все на світі хитається!

*

АВТОПОРТРЕТ

На виставці образотворчих мистців мала Мартуся питає у мами:

— Тут портрет цього пана, а де його авто?

КОРОТКО І ЯСНО

Колишній президент США Кулідж був не тільки скупий на гроші, але й на слова. Коли він раз повернувся з церкви, дружина запитала:

— Чи гарна була проповідь?

Кулідж тільки кивнув потакуюче головою.

— А про що говорив священик?

— питає вона далі.

— Про гріх.

— І що ж він про нього говорив?

— Він був проти нього.

*

Пруський король Фридрих І нагородив в час миру одного офіцера орденом, який досі давали тільки в час війни. Офіцер відмовлявся прийняти:

— Ваша світлосте! Цей орден можу прийняти тільки на полі бою!

— Нехай він не буде дурний і причепить собі це! — розгнівався король. — Через нього я не буду починати війни!

*

ДИТЯЧА ЩІРІСТЬ

Тета, працюючись, питає Івасика:

— Івасю, ти підеш зі мною?

— Ні.

— Чому?

— Бо як ти, тетко, вийдеш, у нас буде вечеря.

ВИГОВОРИВСЯ

Екзекутор: Батько дома?

Малий Левчик: Ні, вийшов.

Екзекутор: А мама?

Малий Левчик: Вона теж сховалась у лазничці.

*

ВВІЧЛИВЕ ЗАПРОШЕННЯ

Професор хемії: Якщо в цьому експерименті щось не в порядку, ми і ціла лабораторія можемо вилетіти в повітря. Прошу ближче панове, щоби ви могли краще слідкувати за мною.

*

ЗНАЄ ІІ

Вона: Пам'ятай, щоб ти чекав на мене в парку о 7-мій годині!

Він: Добре. А коли ти прийдеш?

*

ПОДІБНІСТЬ

Знайомого місіонера запросили на вечерю. Коли дочка господарів з'явилася при столі в надто видекольтованій вечірній сукні, батько, боячися, щоб це не зробило поганого враження на гостей, старався виправдати свою дочку сьогоднішньою модою.

— О, це нічого — заявив місіонер. — Мене це не бентежить — я був десять років серед дикунів!

*

— Тату, скажи мені, що люди мали, як ще радія не було?

— Мали святий спокій в хаті!